

תת"ע 3344/11/17 - רוברט דרגו נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 3344-11-17 מדינת ישראל נ' דרגו
תיק חיצוני: 90508422541

מספר בקשה: 1

בפני השופט אבישי קאופמן
מבקשים
נגד
משיבים
החלטה

רוברט דרגו

מדינת ישראל

בתיק זה נדון הנאשם בהעדר התייצבות בפסק דין שניתן ביום 18.12.2017.

הנאשם הגיש בקשה לביטול פסק הדין, טען כי לא קיבל את הזימון לדיון וכי במועד הרלוונטי לעבירה לא הוא שנהג ברכב, אלא גב' שרית אייזנברג, אשר תצהירה צורף לבקשה.

הבקשה נדונה בפניי במעמד הצדדים ביום 29.5, ב"כ הנאשם חזר על טענותיו, ואילו המאשימה התנגדה לבקשה וציינה כי בתיק קיים אישור מסירה תקין.

לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, וחזרתי ועיינתי בחומר שבתיק, **החלטתי לדחות את הבקשה**.

ראשית, לעניין ההמצאה, קיים אישור הדואר כי הזימון נשלח לכתובתו הנכונה של הנאשם והוחזר משום שלא נדרש על ידו. המדובר באישור תקין, נושא פרטי עובד התאריך ותאריך ההודעה, ואין הסבר של ממש מצד הנאשם מדוע לא טרח לדרוש את הזימון.

לבקשה אף לא צורף תצהיר מטעם הנאשם המתייחס לנקודה זו, אלא אך תצהיר "הנהגת" כאמור לעיל, והנאשם עצמו אף לא התייצב לדיון בבקשתו.

כבר נפסק לא אחת, ודומה כי אין צורך לשוב ולפרט את פסק הדין הרבים בעניין, לרבות מבית המשפט העליון, כי אישור מסירה מסוג זה מקים חזקה אותה על הנאשם לסתור, וסבורני כי במקרה דנן לא עמד הנאשם בנטל.

זאת ועוד, לנאשם דן תיקים רבים בפניי, במספר לא מבוטל מהם, שישה או שבעה, ניתן כנגדו פסק דין בהעדר התייצבות על סמך אישור מסירה דומה. עובדה זו מלמדת כי אין מדובר בתקלה חד פעמית בדואר או אצל הנאשם, אלא שאפשר ומסיבה כלשהי נמנע הנאשם באופן מודע מדרישת הזימונים הנשלחים אליו.

עוד בהקשר זה יוער כי הנאשם לא טען כנגד פסקי הדין הנ"ל, אלא אך הגיש בקשה לביטול תוספת פיגורים.

מכאן מסקנתי כי לנאשם לא עומדת הזכות לביטול פסק הדין עקב פגם בהמצאה.

באשר לטענת הנאשם לגופו של עניין כי מי שנהגה ברכב הינה גב' אייזנברג, הרי שטענה זו ותצהירה של גב' אייזנברג אינם מבססים חשש ממשי לעיוות דין. כבר נקבע בפסיקה שוב ושוב כי תצהיר סתמי ולאקוני אין בו כדי לבסס חשש כאמור וחזרת על כך לאחרונה בית המשפט העליון העניין סאלם (רע"פ 8427/17):

"במקרה הקונקרטי בו עסקינן, הוגש תצהירה של חברת המשפחה, המקבלת אחריות על העבירה, כשנה לאחר מועד ביצועה. זאת, מבלי שהובהר בתצהיר כיצד יכולה המצהירה לקבוע כי דווקא במועד המדובר היה הרכב ברשותה. נראה, כי בלא הצגת אסמכתאות התומכות באותה הצהרה, ניתן לראות את התצהיר כתצהיר סתמי גרידא, שאינו מבסס, בהכרח, טענה של עיוות דין".

במקרה דן המדובר בעבירה מיום 19.4.2017 ובתצהיר מחודש ינואר 2018 אין כל הסבר כיצד יודעת המצהירה לומר כי דווקא היא שנהגה ברכב במועד הרלוונטי.

לשאלה זו חשיבות מיוחדת במקרה דנן. כאמור לעיל, לנאשם מספר רב של תיקים בפניי. המדובר בעבירות שבוצעו באותו רכב מסוג סקודה בעל מספר רישוי 6522573. כל האישומים שהוגשו כנגד הנאשם מתייחסים לאותה תקופה בחודשים אפריל ומאי 2017, רובם ככולם בגין נסיעה באותו מקום - מנהרות הכרמל בחיפה.

בחלק גדול מהמקרים אישר הנאשם את דבר נהיגתו ברכב במועד הרלוונטי, ובחלק אחר נדון כאמור בהיעדר התייצבות, כאשר הוא אינו מגיש בקשה לביטול פסקי הדין שם, ומכאן כי אינו חולק על העובדה הבסיסית כי הוא שנהג ברכב.

לא מובן, אפוא, כיצד מאשר הנאשם את דבר נהיגתו ברכב בתשעה או עשרה מקרים באותו תקופה, אך יודע לומר כי במקרה דנן דווקא הגב' אייזנברג היא שנהגה ברכב.

איני מתעלם מכך כי הוגשו כנגד הנאשם שלושה אישומים נוספים, שם אכן תוקן האישום - והוסב על שם נהגת אחרת, הגב' אייזנברג או נהגת אחרת בשם גב' הלל, וזאת בהסכמת המאשימה. איני סבור שיש בכך כדי להכריע גורל הבקשה שבפניי. ראשית, המדובר בשלושה מקרים מתוך למעלה מעשרה. שנית, המדובר בתיקונים בהסכמת המאשימה, ולא בקביעה עובדתית כי במועדים אלה אכן נהגו אחרות ברכב.

לאור כל האמור לעיל, סבורני כי הנאשם אינו מבסס חשש ממשי לעיוות דין במידה המצדיקה ביטול פסק הדין על אף המצאה חוקית.

אשר על כן, הבקשה נדחית. פסק הדין מיום 18.12 נשאר על כנו. לפני משורת הדין, ארכה לתשלום הקנס עד יום 1.8.

ניתנה היום, כ"ג סיוון תשע"ח, 06 יוני 2018.